

viis ikke skulle lægges ind i Loven, nemlig Fortolkninger af Grundloven. Men jeg anseer det for aldeles unødvendigt at citere disse Grundlovens Paragrapher, da det jo er Noget, der er bekendt, at Bestemmelserne ere tagne af Grundloven, og da det ved Anvendelsen af dem ikke kommer an paa at vide, om de ere tagne af Grundloven eller ikke. Der kan naturligtviis ikke være noget Urigtigt i, at man citerer Grundlovens § 73 og 72, men jeg anseer det, som sagt, for overflødig.

Naar jeg nu vender mig til den Gjenstand, som idag har været saa længe behandlet, skal jeg, da Spørgsmaalet jo allerede er meget omhyggeligt behandlet fra begge Sider, søge at fatte mig kort, og jeg skal derfor indskrænke mig til at gjøre opmærksom paa Hovedpunkterne, hvorpaa det i Sagen kommer an. Det Spørgsmaal, hvormed Sagen dreier sig, er deels hvad der kan forenes med Grundloven, og deels hvad der kan ansees for i sig selv at være det Hensigtsmæssigste. Med Hensyn til det første Spørgsmaal, om hvad der kan forenes med Grundloven, kan jeg ikke fravige den Mening, jeg har tilladt mig at fremsføre forrige Gang, at nemlig Udfæstets Regel er ligesaa forenelig med Grundloven, som det Undringsforslag, der er fremsat fra det ærede Fleertals Side i Udvalget; lader Reglen i Udfæstets § 10 sig ikke forene med Grundloven, saa lader heller ikke den Bestemmelse sig forene dermed, som er foreslaet af Udvalgets Fleertal. Hvis nemlig Grundlovens Bestemmelse om, at Rigsretten skal bestaae af 16 Medlemmer, er at forstaae saaledes, at alle disse 16 Medlemmer paa eengang skulle deeltage i Forhandlingerne i Rigsretten, saa troer jeg ogsaa, at Rigsretten altid maa sættes med 16 Medlemmer, og der kan efter min Mening ingen Forskjel gjøres mellem de foreløbige Forhandlinger i Rigsretten, og Sagens endelige Paaafjendelse. Jeg har nu alt gjort opmærksom paa, at der i Grundloven ikke er Noget, som forhindrer, at de foreløbige Forhandlinger kunne foregaae i mindre Samlinger af Dommere end 16, om man ogsaa gaaer ud fra den Anskuelse, at Grundloven fordrer, at Rigsretten skal sættes med et Antal af 16 Dommere; men i saa Fald mener jeg, at man ogsaa maa

erklære, at de foreløbige Forhandlinger ikke behøve at foregaae i Rigsretten, men kunne foretages f. Ex. i Commissioner; men da er det jo ikke i Rigsretten, at de foretages, thi dersom de foregaae i Rigsretten, saa maa der jo, efter den Anskuelse, som fra Udvalgets Fleertals Side er udtalt, altid være 16 Medlemmer tilstede. Man har vel gjort opmærksom paa, at der i Grundlovens § 73 kun siges, at Rigsretten paa Kjenner de af Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager osv., og derved har man troet, at Loven henviser mere til Rettens dømmende, end til dens forberedende Virksomhed. Dette Sidste vil jeg gjerne indrømme, og deraf følger da, at man kan optage saadanne Regler i Rigsretsloven, som medfører, at der blot under Sagens Paaafjendelse skal være 16 Medlemmer tilstede, uagtet de foreløbige Forhandlinger kunde foregaae i Nærværelse af et mindre Antal, men vel at mærke, kun naar man udtrykkelig fastsætter, at det ikke er Rigsretten, i hvilken de foreløbige Forhandlinger foregaae; thi er det Tilfældet, er det Rigsretten, saa maa det Antal være tilstede, som efter Grundloven udfordres til Rigsretten, og altsaa efter den Anskuelse, som Udvalgets Fleertal holder paa, altid 16 Medlemmer. Naar der da spørges om, hvad der er Grundlovens Mening i denne Henseende, da kan jeg henholde mig i alt Væsentligt til, hvad jeg har sagt ved Sagens første Behandling. Jeg troer ikke, at der i Udtrykket „bestaaer af“ ligger nødvendigt, at det hele Antal Medlemmer, hvoraf Rigsretten bestaaer, skal være tilstede saavel under hele Sagens foreløbige Behandling som under dens endelige Paaafjendelse, og jeg troer, at hvad der er ansøgt af Udvalgets Mindretal til Styrke herfor vel kunde komme i Betragtning. Jeg har imidlertid forrige Gang udtalt, at jeg ikke søgte Bevisets Styrke saameget i de anførte Lovbestemmelers Analogie, som i deres Udtryk. Der er vel herimod indvendt, at man i disse Love havde en udtrykkelig Regel om, at en Sags Paaafjendelse kan see af færre end det Antal Medlemmer, hvoraf Retten bestaaer, og man har deraf villet slutte, at en saadan Regel ogsaa maatte have sig for, at Rigsretten, naar Paaafjendelse fandt Sted, ikke maatte bestaae